

Αριθμός 555/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Βασίλειο Πέππα, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη (κωλυμένου του Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Γεράσιμου Φουρλάνου), Γεώργιο Λέκκα, Αθανάσιο Καγκάνη, Ιωάννη Μπαλιτσάρη και Θωμά Γκατζογιάννη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΞΕ Διήμεο στο ακροατήριό του, στις 8 Μαΐου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φυστούρη για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των ανααιρεσιόντων: 1) Α. (Δ.) Π. του Ν., κατοίκου ..., 2) Κ. - Κ. του Ν., κατοίκου ..., προσωρινά διαμένουσας στην ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από την πληρεξούσια δικηγόρο τους Ευαγγελία Γαβουνέλη και κατέθεσαν προτάσεις.

Του ανααιρεσιβλήτου: Π. Π. του Ι., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ιωάννη Τζίφια και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 15/5/2006 αγωγή του ήδη ανααιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 7261/2008 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 6296/2012 του Εφετείου Αθηνών.

Την ανάρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι ανααιρεσιόντες με την από 1/9/2013 αίτησή τους και την από 4/5/2017 αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην κατάσταση πριν την εκτέλεση.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Ιωάννης Μπαλιτσάρης ανέγνωσε την από 27/4/2017 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αιτήσεως αναίρεσως.

Η πληρεξούσια των ανααιρεσιόντων ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος του ανααιρεσιβλήτου την απόρριψή της και καθένος την κατάδικη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

έλεγχου της ορθότητας της πρωτόδικης απόφασης - ΑΠ 181/1998). Δεν ισχύει, όμως, στην περίπτωση κατά την οποία ο αντίδικος του ερημοδικασθέντος διαδίκου, παρατηρήει τον δικηγόρο της έφεσης, που ο ίδιος άσκησε, αφού έτσι, κατά τις διατάξεις των άρθρων 294, 295 παρ.1, 297, 299 και 321 ΚΠολΔ, η έφεση αυτή του τελευταίου θεωρείται ότι ουδέποτε ασκήθηκε, η παραίτηση αυτή επέφερε αναδρομικά την κατάργηση της δικής επί αυτής στο Εφετείο, χωρίς την έκδοση απόφασης, με συνέπεια πλέον να μη υφίσταται εκκρεμοδικία ως προς την εκδίκαση της έφεσης αυτής. Στην προκείμενη περίπτωση η διαδικαστική πορεία της υποθέσεως, κατά το ενδιαφέρον την παρούσα ανακριτική διαδικασία μέρος, έχει, κατ' επιρροπή, κατά το άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ, εκτίμηση των διαδικαστικών εγγράφων, ως εξής: Με την από 15-5-2006 αγωγή του ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ο ανααιρεσιβλήτος, ισχυριζόμενος ότι οι εναγόμενοι και ήδη ανααιρεσιόντες και επίσης ο μη υφ' εν προκειμένω διάδικος Ι. Α. του Ε., με την εν γνώσει τους παράσταση προς αυτόν ψευδών γεγονότων ως αληθών και απόκρυψη των αληθών, ως προς το πραγματικό τίμημα της πωλήσεως υπ' αυτού μετοχών προς εκείνους, άλλως κατά παράβαση των χρηστών ηθών, απεκόμισαν παράνομο περιουσιακό όφελος σε βάρος της περιουσίας του ύψους 95.540,77 ευρώ, ζήτησε, να υποχρεωθούν, να του καταβάλουν το ανωτέρω ποσό για αποζημίωσή του και επί πλέον εκείνο των 90.000 ευρώ για χρηματική του ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής. Επί της αγωγής αυτής, η οποία, ως προς τον εκ των εναγομένων Ι. Α. του Ε., ο ενάγων και ήδη ανααιρεσιβλήτος, πριν την επ' ακροατήριου συζήτησή της, δήλωσε ότι δεν εισάγεται προς συζήτηση, το ανωτέρω δικαστήριο εξέδωσε αντιμωλία των διαδίκων την 7261/2008 οριστική απόφασή του, με την οποίαν μεταίωσε την συζήτηση ως προς τον ανωτέρω εναγόμενο, ως προς δε τους λοιπούς εναγομένους και ήδη ανααιρεσιόντες δέχθηκε αυτήν (αγωγή) ως νόμιμη βάσιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 147, 149, 346, 914, 919 και 932 ΑΚ και ακολουθώντας, μετά από κατ' ουσίαν έρευνά της, την δέχθηκε και ως εν μέρει κατ' ουσίαν βάσιμη κατά την κυρία βάση της, υποχρεώνοντας αυτούς να καταβάλουν εις ολόκληρον έκαστος, νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, στον αντίδικό τους ενάγοντα και ήδη ανααιρεσιβλήτο το ποσό των 95.540,77 ευρώ για αποκατάσταση της περιουσιακής του ζημίας και το ποσό των 5.000 ευρώ για χρηματική του ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που υπέστη. Κατά της πρωτόδικης αυτής απόφασης άσκησαν τίσον ο ενάγων - ανααιρεσιβλήτος, όσον και οι εναγόμενοι - αναηρεσιόντες τις από 12-1-2009 και 5-2-2009, αντίστοιχα, αντίθετες εφέσεις τους, επί των οποίων εξεδόθη η 6296/2012 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, ερήμην των εναγομένων και ήδη ανααιρεσιόντων, με την οποίαν η μεν συζήτηση της εφέσεως του ενάγοντος και ήδη ανααιρεσιβλήτου κηρύχθηκε απαράδεκτη λόγω μη νόμιμης κλήτευσής των εφεσιβλήτων, η δε έφεση των εναγομένων και ήδη ανααιρεσιόντων απερρίφθη λόγω της ερημοδικίας τους, επομένως κατ' ουσίαν, όπως προαναφέρεται (ΟΛΑΠ 16/1990). Η εφετειακή αυτή απόφαση επιδόθηκε, με επιμέλεια του ενάγοντος - ανααιρεσιβλήτου, στον μεν πρώτο εναγόμενο (ήδη πρώτο αναηρεσιόντα) στις 16-7-2013 (βλ. την επί του προσκομιζόμενου εγκύριου αντιγράφου της σχετικής, από 16-7-2013, επισήμειωσης του δικαστικού επιμελητή Ι. Π.), στην δε δεύτερη εναγόμενη (ήδη δεύτερη αναηρεσιόντα) στις 28-4-2015 (βλ. την 8919Δ'/28-4-2015 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Γ. Β.). Κατ' αυτής της απόφασης του Εφετείου οι εναγόμενοι και ήδη αναηρεσιόντες, άσκησαν, την 12-9-2013, την κρίσιμη από 1-9-2013 αίτηση για την ανάρεσή της. Ακολουθώντας, ο ενάγων (ήδη ανααιρεσιβλήτος), όπως επικαλείται, με την από 27-4-2015 δήλωσή του, που επιδόθηκε, με επιμέλειά του, σε

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 553 παρ. 1 περ. β, 309 εδ. α' , 321 και 495 παρ. 1 ΚΠολΔ, συνάγεται ότι σε ανάρεση υπόκειται η απόφαση, που έχει καταστεί τελεσίδικη κατά το χρόνο άσκησής του ως άνω ενδίκου μέσου, δηλαδή κατά το χρόνο της κατάθεσης του οικείου δικηγόρου στη γραμματεία του δικαστηρίου, που εξέδωσε την προβαλλόμενη απόφαση. Είναι δε τελεσίδικη η απόφαση, η οποία, απεκδύοντα το δικαστή από κάθε περαιτέρω εξουσία, περατώνει τη δική επί της αγωγής και δεν υπόκειται στα τακτικά ένδικα μέσα της ανακοπής ερημοδικίας και της έφεσης (ΟΛΑΠ 5/2001). Εξάλλου, κατά την παρ. 1 του άρθρου 503 ΚΠολΔ, η προθεσμία της ανακοπής ερημοδικίας είναι δέκα πέντε ημέρες, αν ο διάδικος που δικάσθηκε ερήμην διαμένει στην Ελλάδα και αρχίζει από την επίδοση της απόφασης.

Συνεπώς, η ερήμην οριστική απόφαση του Εφετείου υπόκειται σε ανάρεση, μόνο αφού έπαυσε να υπόκειται σε ανακοπή ερημοδικίας είτε διότι παρήλθε η δεκαπενθήμερη προς άσκησή αυτής προθεσμία από την επίδοση της ερήμην απόφασης, είτε διότι ο δικαιούμενος σε άσκησή αυτής ερημοδικασθείς διάδικος παραιτήθηκε νομίμως από το δικόγραφο του ασκηθέντος ενδίκου μέσου της ανακοπής ή του δικαιώματος προς άσκησή αυτού, διότι έκτοτε αυτή καθίσταται τελεσίδικη και προσβλητή με ανάρεση, σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 553 αρ. 1β ΚΠολΔ. Περαιτέρω, η δήλωση για παραίτηση από το δικαίωμα προς άσκησή ενδίκου μέσου είναι έγκυρη και χωρίς να τηρηθεί ο διαδικαστικός τύπος του άρθρου 297 ΚΠολΔ, διότι ο τύπος αυτός αφορά αποκλειστικά την παραίτηση από το δικόγραφο ή το δικαίωμα ασκηθέντος ήδη ενδίκου μέσου (ΑΕΔ 42/1980, ΟΛΑΠ 626/1980). Ενόψει τούτου η παραίτηση από το δικαίωμα ασκήσεως ανακοπής ερημοδικίας μπορεί να συνάγεται και σιωπηρά από το ότι ο δικαιούμενος σε άσκησή αυτής ερημοδικασθείς διάδικος άσκησε ανάρεση, χωρίς να ασκήσει ανακοπή ερημοδικίας. Για το κύρος μιας τέτοιας παραίτησης απαιτείται ειδική προς τούτο πληρεξουσιότητα του υπογράφοντος την αίτηση ανάρεσης δικηγόρου (άρθρο 98 περ. β ΚΠολΔ), η έλλειψη, όμως, της οποίας μπορεί να καλυφθεί με έγκριση εκ των υστέρων του ασκήσαντος την ανάρεση διαδίκου, με συνέπεια, λόγω της αναδρομικής ενέργειας της έγκρισης που αφορά την παραίτηση από το δικαίωμα άσκησής ανακοπής ερημοδικίας, να ισχυροποιείται αναδρομικά η παραίτηση από το χρόνο ασκήσεως της ανάρεσης και να θεωρείται η απόφαση τελεσίδικη από τότε και ως εκ τούτου να υπόκειται σε ανάρεση από το ίδιο χρονικό σημείο (ΟΛΑΠ 17/2013, 9/1996, ΑΠ 2066/2014). Εξάλλου, όταν απορρίπτεται ως ανυποστήρικτη έφεση διαδίκου κατά πρωτόδικης απόφασης, για το επιτρεπτό της ασκήσεως αναίρεσως κατά της απορριπτικής αποφάσεως από τον εκκαλίσαντα διάδικο, πρέπει να προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, ότι αυτός παραιτήθηκε από το ένδικο μέσο της ανακοπής ερημοδικίας ή ότι παρήλθε άπρακτη η προθεσμία ασκήσεως αυτού, ώστε να καθίσταται από την αιτία αυτή τελεσίδικη η ερήμην απόφαση και να θεωρείται ότι αυτή ενσωματώνει την εκκληθείσα πρωτόδικη απόφαση. Το αυτό ισχύει και για τον αντίκτο του ερημοδικασθέντος διαδίκου ως προς την υπ' αυτού (αντιδίκου) ασκηθείσα αντίθετη έφεση, πλήττουσα, όπως και η άλλη, την πρωτοβάθμια απόφαση ως προς την βασικότητα, ολική ή μερική, της αγωγής. Τούτο διότι η εφετειακή αυτή απόφαση αποφαινεται ουσιαστικά μόνο για τη μία έφεση και έτσι δεν πρόκειται περί οριστικής απόφασης, με την οποία περατώνεται η όλη δική επί τη βάσει της ενώπιον του Εφετείου, με τις εκατέρωθεν ασκήσεις εφέσεως, καταχθείσης διαφοράς (αφορώσας τον

αμφότερους τους αντίδικους του στις 28-4-2015 (βλ. ... /28-4-2015 και ... /28-4-2015 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Γ. Β.)), παραιτήθηκε από το δικόγραφο της ανωτέρω από 12-2-2009 έφεσής του. Ένεκα δε τούτου, κατά τις διατάξεις των άρθρων 294, 295 παρ.1, 297, 299 ΚΠολΔ, η έφεση αυτή του ενάγοντος (ήδη ανααιρεσιβλήτου) θεωρείται ότι ουδέποτε ασκήθηκε, επέφερε δε αναδρομικά την κατάργηση της δικής επί αυτής στο Εφετείο, χωρίς την έκδοση απόφασης, με συνέπεια πλέον να μη υφίσταται εκκρεμοδικία ως προς την εκδίκαση της αντίθετης αυτής έφεσης του τελευταίου. Επομένως, ενόψει, κατά τα ανωτέρω, της επίδοσης της αναηρεσιβαλλόμενης απόφασης στον ερημοδικασθέντα πρώτο αναηρεσιόντα στις 16-7-2013, της άσκησής της κρίσιμης αίτησης από τον τελευταίο και την επίσης ερημοδικασθείσα δεύτερη αναηρεσιόντα, στις 12-9-2013 και του ότι η τελευταία, με το ...-4-2017 πληρεξούσιο της συμβολαιογράφου Αθηνών Α. - Α. Γ., ενέκρινε, μεταξύ άλλων, την άσκησή από την πληρεξούσια δικηγόρο της Ε. Γ., δια της οποίας παραστάθηκε ενώπιον του δικαστηρίου τούτου κατά την συζήτηση, της κρίσιμης αίτησης και επ' ονόματί της, σιωπηρά έτσι παρατηθείσα από το δικαίωμα άσκησής ανακοπής ερημοδικίας κατά της αναηρεσιβαλλόμενης απόφασης, με συνέπεια ως προς αμφότερους τους αναηρεσιόντες η προβαλλόμενη απόφαση κατά τον ως άνω χρόνο άσκησής της ανάρεσης να έχει καταστεί τελεσίδικη, η κρίσιμη αίτηση ασκήθηκε νομιμώς από εμπροθέσμως (άρθρα 147 παρ. 2, 552, 553, 556, 558, 564, 566 παρ. 1 ΚΠολΔ), είναι συνεπώς παραδεκτή (άρθρο 577 παρ. 1 ΚΠολΔ, ΟΛΑΠ 16/1990, ΑΠ 1596/2009, ΑΠ 1282/2009) και πρέπει να ερευνηθεί ως προς τους λόγους της (άρθρο 577 παρ. 3 ΚΠολΔ), συνεκδικαζόμενη, κατά το άρθρο 246 ΚΠολΔ, με την ασκηθείσα από 4-5-2017 αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, που άσκησαν με αυτοτελές δικόγραφο οι αναηρεσιόντες, που κατέθεσαν, πριν από τη συζήτηση της κρίσιμης αίτησης, στις 4-5-2017. Κατά το άρθρο 914 ΑΚ "όσοις ζημιώσεως άλλων παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει". Κατά δε το άρθρο 926 ΑΚ, "Αν από κοινή πράξη περισσότερων προήλθε ζημία ή αν για την ίδια ζημία ευθύνονται παράλληλα περισσότεροι, ενέχονται όλοι εις ολόκληρον. Από τις ανωτέρω διατάξεις, σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 297, 298, 330 ΑΚ συνάγεται ότι προϋποθέσεις της ευθύνης προς αποζημίωση από αδικοπραξία είναι συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, επέλευση ζημίας και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της ζημίας. Αν για την επέλευση της ζημίας συνέβαλε η παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά περισσότερων προσώπων, αδιαφόρως του αν ήταν συμμετοχή στην ίδια αδικοπραξία ή έδρασαν χωρίς κοινή υπαίτιότητα (με μορφή παρουτοργίας), ευθύνονται εις ολόκληρον, ανεξάρτητα από το βαθμό της αιτιώδους συμβολής ή του πταισματός καθενός από αυτούς, που ενδιαφέρει μόνον την κατά το άρθρο 927ΑΚ άσκησή του δικαιώματος αναγωγής μεταξύ των περισσοτέρων εις ολόκληρον συνοφελήτως (ΑΠ 1327/2008). Τέτοιο γενεσιουργό λόγο υποχρέωσης προς αποζημίωση από αδικοπραξία αποτελεί και η συμμετοχή σε απάτη, για την τέλεση της οποίας αρκεί η ζημία του παθόντος να οφείλεται σε περιουσιακή διάθεση εκ μέρους του, από πλάην που προεβλήθη με δόλο των δράστων (ΑΠ 2253/2014). Περαιτέρω, κατά την έννοια του άρθρου 559 αρθ. 1 ΚΠολΔ, παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που ιδρύει τον προβλεπόμενο από τη διάταξη αυτή λόγο ανάρεσης, υπάρχει όταν ο κανόνας δικαίου είτε ερμηνευθεί εσφαλμένως, δηλαδή το δικαστήριο της ουσίας προσδώσει σ' αυτόν έννοια διαφορετική από την αληθινή, είτε δεν εφαρμόστηκε, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, είτε εφαρμόστηκε, ενώ αυτές δεν συνέτρεχαν ή εφαρμόστηκε εσφαλμένα (ΟΛΑΠ 4/2005, 7/2006, 2/2013).

Συγκεκριμένα, κατά τις ανωτέρω διακρίσεις η παράβαση του κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που οδηγεί σε εσφαλμένο νομικό συλλογισμό και κατ' επέκταση σε εσφαλμένη εφαρμογή του δικαίου, εκδηλώνεται είτε ως ψευδής ερμηνεία του κανόνα δικαίου είτε ως εσφαλμένη υπαγωγή σ' αυτόν των περιστατικών της συγκεκριμένης περιπτώσεως, που καταλήγει σε εσφαλμένο συμπέρασμα με τη μορφή του διατακτικού της απόφασης. Έτσι με τον λόγο αυτόν αναφέρεται, ο οποίος για να είναι ορισμένος πρέπει να καθορίζονται στην αίτηση ανάκριση τόσο η διάταξη του ουσιαστικού δικαίου που παραβιάστηκε όσο και το αποδιόριστο στην προσβαλλόμενη απόφαση νομικό σφάλμα, ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου της ουσίας κατά την εκτίμηση της νομικής βασιμότητας της αγωγής ή των ισχυρισμών (ενστάσεων) των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς, οπότε πρέπει να παρατηρούνται στο αναφερόμενο και οι αντίστοιχες παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασεως, δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά που έγιναν δεκτά και υπό τα οποία συνετέλεσε η επικαλούμενη παράβαση του κανόνα ουσιαστικού δικαίου (ΟΛΑΠ 20/2005). Πάντως η έλλειψη μείζονος προτάσεως στην απόφαση ή οι εσφαλμένες κρίσεις του δικαστηρίου σ' αυτή ως προς την έννοια διάταξης ουσιαστικού δικαίου δεν αρκούν από μόνες τους για να ιδρύσουν το λόγο ανάκρισης από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ, αν κατά τα λοιπά δεν συνάχονται με την ουσιαστική κρίση του δικαστηρίου, αφού το διατακτικό της απόφασης δεν στηρίζεται στις νομικές αναλύσεις του δικαστηρίου, αλλά στις ουσιαστικές παραδοχές του, που διατυπώνονται στην ελάσσονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού του. Παράβαση των ερμηνευτικών κανόνων των δικαιοπραξιών, που περιέχονται στα άρθρ. 173 και 200 του ΑΚ, που στοιχειοθετεί τον ανωτέρω λόγο αναφέρεως, υφίσταται όταν το δικαστήριο της ουσίας είτε προσέφυγε στους ερμηνευτικούς αυτούς κανόνες συμπλήρωσης ή ερμηνείας της δικαιοπραξίας, μολοντί δέχθηκε ότι η δικαιοπραξία είναι πλήρης και σαφής και δεν έχει ανάγκη συμπλήρωσης ή ερμηνείας, κατά την ανέλεγκτη ως προς αυτό κρίση του, είτε παρέλειψε να προσφύγει στους ίδιους ερμηνευτικούς κανόνες, καίτοι ανέλεγκτα, επίσης, διαπίστωσε την ύπαρξη κενού ή ασάφειας στις δηλώσεις βουλήσεως των δικαιοπρακτούντων, οι οποίες έρχονταν έτσι κατάλληλης συμπλήρωσης ή ερμηνείας με εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 173 και 200 ΑΚ. Προσφύγη, πάντως, στις διατάξεις αυτές υπάρχει έστω και αν αυτές δεν κατονομάζονται ρητά στην απόφαση, εφ' όσον από το περιεχόμενο της απόφασης προκύπτει ότι το δικαστήριο, αναζητώντας την αληθινή βούληση των συμβαλλομένων, προσέφυγε τελικά στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρων 173 και 200 ΑΚ (ΑΠ 355/2004). Η διαπίστωση εξ άλλου από το δικαστήριο της ουσίας κενού ή ασάφειας στη δικαιοπραξία δεν είναι αναγκαία να αναφέρεται ρητά στην απόφαση του, αλλά αρκεί να προκύπτει καί έμμεσα απ' αυτή, όπως συμβαίνει όταν παρά την έλλειψη σχετικής διαπίστωσης στην απόφαση το δικαστήριο της ουσίας προέβη σε συμπλήρωση ή ερμηνεία της δικαιοπραξίας, γεγονός που αποκαλύπτει ακριβώς ότι το δικαστήριο αντιμετώπισε κενό ή ασάφεια στις δηλώσεις βουλήσεως των δικαιοπρακτούντων, που το ανάγκασαν να καταφύγει στην συμπλήρωση ή ανάλογα στην ερμηνεία τους (ΑΠ 215/2005). Ιδίως αυτό συμβαίνει όταν το δικαστήριο προβαίνει στο συσχέτισμό των όρων της σύμβασης, στη λήψη υπόψη στοιχείων εκτός της σύμβασης ή αντλεί επιχειρήματα από το σκοπό της (ΑΠ 1258/2004). Παράβαση των ερμηνευτικών κανόνων των άρθρων 173 και 200 του ΑΚ ουσιαστικά και η εσφαλμένη εφαρμογή τους, με την έννοια της ευθείας κατ' αρχήν παράβασης των κανόνων αυτών στην περίπτωση που το σχετικό πόρισμα, στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο ως προς την ερμηνεία ή τη

συμπλήρωση της δικαιοπραξίας, δεν είναι σύμφωνο με την καλή πίστη, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη (ΑΠ 715/2010), πρέπει δε για να είναι ορισμένος ο σχετικός λόγος ανάκρισης να αναφέρεται στο αναφερόμενο το περιεχόμενο της δικαιοπραξίας, η οποία εσφαλμένα ερμηνεύθηκε, η διαπίστωση από το δικαστήριο της ουσίας κενού ή ασάφειας ως προς τη δικαιοπρακτική δήλωση βουλήσεως, το περιεχόμενο που έπρεπε να προσδώσει σ' αυτή με ουσία ερμηνεία ή απόφαση και σε τι συνίσταται το σφάλμα της ως προς την παραβίαση των ερμηνευτικών κανόνων (ΑΠ 5/2010). Οι ίδιοι κανόνες παραβιάζονται όμως και εκ πλάγιου στην περίπτωση που δεν εκτινένται στην απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας με ασάφεια και πληρότητα όλα τα πραγματικά περιστατικά που διαπιστώθηκαν για τους σκοπούς της ερμηνείας ή της συμπλήρωσης της δικαιοπραξίας (ΟΛΑΠ 26/2004, ΑΠ 386/2004) και ιδίως η διατύπωση της δηλώσεως βουλήσεως (ΑΠ 838/2005) ή όταν στην απόφαση δεν διευκρινίζεται και ούτε προκύπτει αν υπήρχε ή όχι κενό ή ασάφεια στη δικαιοπραξία και επομένως ανάγκη συμπληρώσεως ή ερμηνείας της, την οποία ωστόσο το δικαστήριο πραγματοποιεί ή αναλόγως παρέλειψε να πραγματοποιήσει (ΑΠ 426/2010), οπότε η απόφαση του στερείται νομίμου βάσεως και υπόκειται στο λόγο αναφέρεως από τον αριθ. 19 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ (ΑΠ 1093/ 2011). Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρ. 68 ΚΠολΔ που ορίζει ότι δικαστική προστασία έχει δικαίωμα να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον, συνάγεται ότι ένδικο προστασία παρέχεται υπέρ ή κατά εκείνων μόνον των προσώπων, τα οποία κατά τους ισχυρισμούς του ενάγοντος αποτελούν τα υποκείμενα της ζητήσεως έννομης σχέσης ή μέτρησης κατά το ουσιαστικό δίκαιο στη διαχείριση της σχέσης αυτής (ΑΠ 339/2010). Η νομιμοποίηση του διαδίκου, το δικαίωμα δηλαδή να υπερασπίζεται κάποιος τη δικαζόμενη υπόθεση, αλλιώς η εξουσία διεξαγωγής της δίκης για συγκεκριμένο δικαίωμα ή έννομη σχέση, που συμπέμπεται με την ιδιότητα του υποκειμένου του δικαιώματος ή της έννομης σχέσης, εκτός ορισμένων εξαιρέσεων, όπως η περίπτωση των μη δικαιούχων ή μη υπαρκτών διαδικών, αποτελεί διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης, που ερευνάται κατά το άρθρο 73 ΚΠολΔ και αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης (ΑΠ 1617/2011), με συνέπεια αν το δικόγραφο της αγωγής είναι ελλιπές, ως προς τα στοιχεία της ενεργητικής ή παθητικής νομιμοποίησης των διαδίκων και δεν συμπληρωθούν παραδεκτά κατά τα άρθρα 224 και 227 ΚΠολΔ οι ελλείψεις, να απορριπτεί η αγωγή ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας. Κατά την έννοια αυτή η νομιμοποίηση των διαδίκων, όπως και το έννομο συμφέρον, αποτελούν ουσιαστικές προϋποθέσεις για την παραγωγή δικαστικής προστασίας και η εσφαλμένη κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή ή μη των προϋποθέσεων αυτών ελέγχεται ανακριτικά με λόγο από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ (ΑΠ 1414/2011). Εξ άλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ, ανάκριση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιαστική επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από την υπόψη διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παράγραφος 3 του Συντάγματος προκύπτει, ότι ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναφέρεως ιδρύεται όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτινένται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτινέντα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επίτευξη της έννομης συνέπειας που απαγγέλλθηκε ή την άρνηση του (ανεπαρκής αιτιολογία), ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία). Ανεπάρκεια αιτιολογιών, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, υπάρχει όταν δεν

προκύπτουν από την απόφαση σαφώς και επαρκώς τα περιστατικά που είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της διατάξεως ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε ή όταν η απόφαση έχει ελλείψεις, όσον αφορά το νομικό χαρακτηρισμό των κρίσιμων περιστατικών που έγιναν δεκτά. Αντιφατικότητα δε αιτιολογιών υπάρχει όταν εξ αιτίας της δεν προκύπτει ποια πραγματικά περιστατικά δέχθηκε το δικαστήριο για να στηρίξει το διατακτικό, ώστε να μπορεί να ελεγχθεί αν ουσιαστικά εφάρμοσε το Νόμο. Η αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια πρέπει να έχει σχέση με ουσιαστικές ισχυρισμούς και κενά παραγωγής εννόμου προστασίας και επιθετικά ή αμυντικά μέσα και όχι με την επιχειρηματολογία των διαδίκων ή του δικαστηρίου, ούτε την εκτίμηση των αποδείξεων, εφ' όσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή διατυπώνεται σαφώς (ΟΛΑΠ 1/1999). Δεν υπάρχει, όμως, ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες. Περαιτέρω, από το άρθρο 561 παράγραφος 1 του ΚΠολΔ προκύπτει, ότι η εκτίμηση από το δικαστήριο της ουσίας των πραγματικών περιστατικών, εφ' όσον δεν παραβιάστηκαν με αυτά κανόνες ουσιαστικού δικαίου, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί, ή εφ' όσον η εκτίμηση τους δεν ιδρύει λόγους ανάκρισης από τους αριθμούς 19 και 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι από τον Άρειο Πάγο ανέλεγκτη, ο δε αντίστοιχος λόγος αναφέρεως, εκ του περιεχομένου του οποίου προκύπτει ότι δεν συντρέχει καμία από τις προαναφερθείσες εξαιρετικές περιπτώσεις απορρίπτεται, ως απαράδεκτος, εφόσον πλέον πλήττει η ουσία της υπόθεσης που δεν υπόκειται σε ανακριτικό έλεγχο (ΑΠ 326/2016). Για να είναι ορισμένος ο λόγος αναφέρεως με τον οποίο αποδίδεται η πλημμέλεια ότι η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση (αριθ. 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ) εξ αιτίας ανεπαρκών ή αντιφατικών αιτιολογιών, πρέπει στο αναφερόμενο, πλην των ανωτέρω, να αναφέρεται σε τι συνίσταται η ανεπάρκεια ή η αντίφαση των αιτιολογιών, δηλαδή ποιες επιπλέον αιτιολογίες έπρεπε να περιλαμβάνει η απόφαση ή που εντοπίζονται οι αντιφάσεις (ΟΛΑΠ 20/2005). Και στις δύο περιπτώσεις των ανωτέρω ανακριτικών λόγων πρέπει επιπροσθέτως να εκτινένται στο αναφερόμενο ότι υποβλήθηκε στο Εφετείο ισχυρισμός για την αντιμετώπιση του οποίου εσφαλμένα εφαρμόστηκε ή, ενώ έπρεπε να εφαρμοστεί, εσφαλμένα δεν εφαρμόστηκε ο επικαλούμενος κανόνας ουσιαστικού δικαίου, ώστε από το αναφερόμενο να προκύπτει η προβλαβόμενη νομική πλημμέλεια, δοθέντος ότι η οριστικότητα του λόγου αναφέρεως δεν μπορεί να συμπληρωθεί με παραπομπή σε άλλο διαδικαστικό έγγραφο (ΟΛΑΠ 20/2005). Στην προκειμένη περίπτωση από την επισκόπηση της 7261/2008 αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που εξεδόθη αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία, το δικαστήριο αυτό δέχτηκε ανέλεγκτα τα εξής: "Δυνάμει της υπ' αριθμ. .../27.06.1995 πράξης της συμβίβου Πειραιά Α. Π. συστήθηκε νόμιμα μεταξύ του ενάγοντος, Π. Π. και του θείου του, Ν. Π., ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "... ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΙΔΩΝ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ", με έδρα το ... και αρχικό κεφάλαιο 100.000.000δρχ, στο οποίο ο μεν ενάγων είχε αρχικά συμμετοχή σε ποσοστό 25% και ακολούθως, μετά τη μεταβίβαση ποσοστού 5% στον ως άνω θείο του (στις 16.04.1996), το ποσοστό συμμετοχής του ενάγοντος στο μ.κ της εταιρίας διαμορφώθηκε στο 20% έχοντας στην κατοχή του 9.400 ανώνυμες μετοχές, ενώ μετέχει και ως μέλος στο ΔΣ της εταιρίας. Στις 04.11.1996 πραγματοποιήθηκε αύξηση του μ.κ της εταιρίας, διαμορφούμενου σε 80.000 μετοχές από τις οποίες ο μεν ενάγων ανέλαβε 6.600 μετοχές (ήτοι αυτός πλέον κατείχε συνολικά 16.000 μετοχές), ο δε Ν. Π. 64.000 μετοχές, τις οποίες ο τελευταίος μεταβίβασε, στις 25.01.1999, στα δύο τέκνα του. Εναγόμενος, ο καθένας εκ των οποίων ανέλαβε από 32.000 μετοχές. Τέλος, στις 29.02.2000 αποφασίστηκε μία ακόμη αύξηση του μ.κ της

εταιρίας, διαιρούμενου σε 90.000 μετοχές, από τις οποίες ο ενάγων δεν ανέλαβε καμία και έτσι μετά και την τελευταία αύξηση αυτής συνέχισε να κατέχει 16.000 μετοχές οι δε εναγόμενοι κατείχαν πλέον έκαστος από 37.000 μετοχές (όλα τα ανωτέρω γεγονότα δεν αμφισβητούνται από τους διαδίκους). Ωστόσο όμως οι επαγγελματικές σχέσεις των αρχικών ιδρυτών της εταιρίας, ενάγοντος και Ν. Π., δεν είχαν ομαλή εξέλιξη, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα την απομάκρυνση του πρώτου από το ΔΣ της εταιρίας στις 15.06.1998, ενώ μάλιστα αμφότερα τα μέρη είχαν ασκήσει, μεταξύ άλλων και δύο αγωνίες ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, ο μεν ενάγων για την καταβολή αμοιβής του από την παρεχόμενη εργασία του στην εταιρία, ο δε Ν. Π. για την καταβολή χορηγηθέντων στον ενάγοντα δανείων, επί των οποίων εκδόθηκαν αντίστοιχες προδικαστικές αποφάσεις που διάτασσαν αποδείξεις, χωρίς όμως περαιτέρω συνέχεια (βλ. τις υπ' αριθμ. 6203/2000 και 6094/2000 αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιά). Το ως άνω αρνητικό κλίμα δεν βελτιώθηκε ούτε μετά την ανάληψη του κυρίως μετοχικού κεφαλαίου από τους εναγόμενους, αντιθέτως οι τελευταίοι διέκοψαν κάθε επαγγελματική και οικογενειακή επαφή με τον ενάγοντα, τον οποίο μάλιστα κατηγορούσαν για οικονομικές ατασθαλίες και διάπραξη ποινικών αδικημάτων εκ βάρος της εταιρίας (βλ. τις από .../02.1999 μνημόνια της εταιρίας σε βάρος του ενάγοντος). Πери τον μήνα Ιουνίου του έτους 2001 όμως, ο πρώτος εναγόμενος, Δ. Π., επικουπήσε τηλεφωνικά με τον ενάγοντα και τον ενήμερωσε ότι υπήρχε ενδιαφέρον από υποψήφιας αγοραστή να αγοράσουν όλο το μετοχικό κεφάλαιο της "..." επισημαινόντάς του ότι για τις περαιτέρω λεπτομέρειες θα έπρεπε να συνεννοηθεί με έναν εκ των αγοραστών επ' ονόματι Ι. Α.. Ακολούθησε μάλιστα και κατ' ιδίαν συνάντηση των ως άνω Π. και Δ. Π., όπου ο τελευταίος επανέλαβε στον ενάγοντα τα περί συμφωνίας πώλησης της εταιρίας και μάλιστα του ανέφερε ότι ήταν ευκαρία να λήξουν οριστικά και οι μεταξύ τους δικαστικές διενέξεις. Εν συνέχεια ο ενάγων, κατ' Ι. Α.. Πράγματι ο ενάγων, που λουίου, συναντήθηκε και με τον ως άνω Ι. Α., ο οποίος του εξέθεσε ότι κατόπιν διαπραγματεύσεων με τους εναγόμενους και λόγω της αρνητικής οικονομικής πορείας της εταιρίας, αποφασίστηκε η αγορά ολόκληρου του μετοχικού πακέτου της με τίμημα έκαστης μετοχής 2187,5 δρχ αντί 5000 δρχ που ήταν η ονομαστική τους αξία, ενώ ακολούθως ο ενάγων έφ' η ολοκλήρωση της συμφωνίας θα πραγματοποιούνταν στις 15.06.2001 στον ..., όπου και θα έπρεπε να παρευρίσκονται μαζί με τους λοιπούς συμβαλλόμενους προκειμένου να υπογραφεί το οριστικό συμφωνητικό μεταβίβασης των μετοχών. Ο ενάγων παρότι θεωρούσε ότι το τίμημα της πώλησης ήταν χαμηλό, τελικά συμφώνησε στη μεταβίβαση καισθείς από τα λεγόμενα του Ι. Α. ότι τούτο ήταν απόρροια της κακής οικονομικής κατάστασης της εταιρίας (βλ. κατάθεση μάρτυρα αποδείξεις ο οποίος ήταν παρών στη συνάντηση). Εν συνέχεια αυτός, στις 15.06.2001, μετέβη πράγματι στον ..., όπου συναντήθηκε μόνον με τον ως άνω Ι. Α., ο οποίος, αφού τον ενημέρωσε ότι η πώληση των κωλύματος των αγοραστών, δεν θα πραγματοποιούνταν τελικά εκείνη την ημέρα, στη συνέχεια του πρότεινε την, εκ μέρους των εναγόμενων, καταβολή του ποσού των 35.000.000 δρχ με την ταυτόχρονη υποχρέωση του ενάγοντος να υπογράψει μία εσφαλτική απόδειξη, ένα ακόμη κείμενο συνταθέν από τους εναγόμενους καθώς και πληρεξούσιο έγγραφο πώλησης των μετοχών του προς τον Ι. Α.. Πράγματι ο ενάγων, προκειμένου να εισπράξει το τίμημα των μετοχών του κατά τη συμφωνηθέντα, αφενός υπέγραψε εσφαλτική απόδειξη, φέρουσα ημερομηνία 14.06.2001, στην οποία αναγραφόταν επί λέξει ότι: "Σήμερα 14.06.2001 ο υπογεγραμμένος Π. Π., έλαβα το ποσό των 35.000.000 δρχ από τους Δ. Π. και Κ. Π., ποσό που θεωρώ εύλογο και δίκαιο ότι

ανταποκρίνεται στην αξία συμμετοχής μου στο μετοχικό κεφάλαιο της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία ... ΑΕ ΕΙΔΩΝ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ...Δηλώνω ακόμη ότι αναγνωρίζω όλες τις αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεων και τις αποφάσεις του ΔΣ... ότι παραιτούμαι από την υπ' αριθμ. 4322/2000 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών...δεν διατηρώ καμία απαίτηση ή αξίωση κατά της άνω αναφερόμενης εταιρίας, κατά των Δ. Π. και Κ. Π. προσώπων... δηλώνω προς του Δ. Π. και Κ. Π. ότι εξοφλούμαι πλήρως από τη συμμετοχή μου στο μετοχικό κεφάλαιο της εταιρίας και δεν έχω καμία απολύτως αξίωση ή απαίτηση... που πηγάει από οποιαδήποτε έννομη σχέση ή σύμβαση ή συνεργασία, που είχα είτε με την εταιρία είτε με το θάνατο θείου μου Ν. Π. είτε με τους σημερινούς κύριους μετόχους της εταιρίας Δ. Π. και Κ. Π." και αφητέρου υπέγραψε ένα κείμενο συνταχθέν από τους εναγόμενους στο οποίο αναγράφεται ότι: "Οι υπογεγραμμένοι Δ. Π. και Κ. Π. δηλώνουμε ότι εφόσον υπογράψατε την από 14.06.2001 δήλωση, τότε και εμείς με τη σειρά μας δεν έχουμε καμία απαίτηση ή αξίωση σε βάρος σας, η οποία να προέρχεται από οποιαδήποτε αιτία πηγάουσα από έννομη σχέση ή σύμβαση ή συνεργασία που είχαμε εμείς μαζί σας ή ο θανών πατέρας μας Ν. Π. σχετικά με τη συμμετοχή όλων μας στο μετοχικό κεφάλαιο και το ΔΣ της εταιρίας ...Κατόπιν αυτών επιλύονται οριστικά και αμετάκλητα όλες οι μεταξύ μας δικαστικές εκκρεμότητες...". Τέλος την ίδια ημέρα ο ενάγων, αφού υπέγραψε και το υπ' αριθμ. .../2001 συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο ενώπιον του συμβ/φου Πειραιώς Γ. Π., με το οποίο δήλωνε ότι διορίζει ειδικό πληρεξούσιο και αντιπρόσωπο του τον Ι. Α. προκειμένου να πωλεί, παραχωρεί και μεταβιβάζει τις 16.000 μετοχές του με οποιοδήποτε τίμημα, εισέπραξε το καταβληθέν από τους εναγόμενους ποσό των 35.000.000 δρχ. Περαιτέρω, στις 19.06.2001 μεταξύ των εναγομένων ως πωλητών και των α) Ν. Π., β) Ι. Α., γ) Σ. Α. και δ) Ε. Κ. ως αγοραστών, υπεγράφη η οριστική ιδιωτικό συμφωνητικό μεταβίβασης όλων των μετοχών της εταιρίας, στο οποίο αναγράφει (όρος 2) ότι: "Οι δύο πρώτοι συμβαλλόμενοι (ενν. οι εναγόμενοι) μεταβιβάζουν στους ετέρους συμβαλλόμενους όλες τις μετοχές που τους ανήκουν κατά πλήρη κυριότητα και αντιστοιχούν σε ποσοστό 83% επί του συνόλου ενώ παραδίδουν μετά την καταβολή προς τον Π. Π. του ποσού των 35.000.000δρχ και την υπογραφή πληρεξούσιου από αυτόν για τη μεταβίβαση των μετοχών του, όλες τις μετοχές του Π. Π., των οποίων έχουν την νομή και κατοχή και αντιστοιχούν σε ποσοστό 17% επί του συνόλου, δηλ. ουσιαστικά παραδίδουν αυτοί στους ετέρους συμβαλλόμενους το 100% των μετοχών ... αντί συνολικού τιμήματος 380.000.000δρχ το οποίο θα καταβληθεί αυθημερόν ολοσχερώς...". δηλαδή η τιμή πώλησης εκάστης μετοχής συμπεριλαμβανομένων και αυτών των εναγόντων ανήλθε τελικά στο ποσό των (380.000.000:90.000)= 4.222,22 δρχ ανά μετοχή και όχι σε εκείνο των 2187,5 δρχ με το οποίο ο ενάγων πώλησε τις δικές του μετοχές. Εξ όλων των ανωτέρω προκύπτει ότι οι εναγόμενοι ομού με τον ως άνω Ι. Α. παραπλάνησαν τον ενάγοντα ως προς το τελικό τίμημα πώλησης των μετοχών πείθοντας τον να μεταβιβάσει τις μετοχές ιδιοκτησίας του με τίμημα 2187,5 δρχ αντί του αληθούς τιμήματος των 4.222,22δρχ, γεγονός το οποίο αν γνώριζε ο ενάγων δεν θα είχε προβεί στη πώληση των μετοχών του με το αναληθές χαμηλότερο τίμημα. Ειδικότερα, ο πρώτος εναγόμενος, αφού αρχικά προσέγγισε τον ενάγοντα διαβεβαιώνοντάς τον ότι βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις για την πώληση της εταιρίας και ότι ήταν ευκαρία να πάθουν οι μεταξύ τους δικαστικές εκκρεμότητες, εν συνεχεία τον παρέπεμψε για περαιτέρω συνηγορίες σε έναν εκ των υποψηφίων αγοραστών, τον Ι. Α., ο οποίος τους παρέστησε ψευδώς ότι κατά τις διαπραγματεύσεις με τους εναγόμενους και λόγω της δυσμενούς οικονομικής πορείας της εταιρίας, η πώληση εκάστης μετοχής δεν

μπορούσε να υπερβεί το ποσό των 2187,5 δρχ.. Ο ενάγων πείσθηκε από τις διαβεβαιώσεις του ανωτέρω σχετικά με το τίμημα της πώλησης και εισέπραξε από αμοιότερους τους εναγόμενους, μέσω του τρίτου Ι. Α., το ποσό των 35.000.000δρχ για την πώληση υπογράφοντας και σχετικά έγγραφα, σύμφωνα με τα οποία παραιτούσαν από οιοσδήποτε αξιώσεις του σε βάρος της εταιρίας και των εναγομένων, οι οποίοι εν συνεχεία πώλησαν όλες τις μετοχές της εταιρίας με τίμημα 4.222,22 δρχ αποκοιμίζοντας και οι δύο συνολικά το ποσό των 380.000.000 δρχ. Οι εναγόμενοι από την πλευρά τους ισχυρίζονται ότι ο ενάγων παρότι φερόταν τυπικά ως μέτοχος της εταιρίας, εντούτοις ουδέμια συμμετοχή είχε στο μ.κ της εταιρίας, αντιθέτως όλα τα χρήματα είχαν καταβληθεί από τον πατέρα τους, γι αυτό και το ως άνω ποσό δεν συνιστούσε τίμημα για την πώληση των μετοχών, αλλά καταβλήθηκε προς τον ενάγοντα ως αντάλλαγμα και εν είδει συμβιβασμού, προκειμένου να τερματιστούν οι μεταξύ τους διενέξεις. Ο ως άνω ισχυρισμός όμως δεν αποδείχθηκε από κανένα στοιχείο, αντιθέτως από τη μετά λόγου γνώσεως κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης, ο οποίος ήταν παρών στα όσα διημερίφθησαν μεταξύ εναγόντων και Ι. Α. προκύπτει ότι κύριο θέμα της συνάντησης αυτής ήταν η επικείμενη μεταβίβαση των μετοχών της εταιρίας με το συγκεκριμένο μικρότερο τίμημα και όχι κάποια συμφωνία υπό μορφή συμβιβασμού για την διευθέτηση των δικαστικών εκκρεμοτήτων των μερών. Εξάλλου αν όντως οι εναγόμενοι είχαν έλθει σε συνεννόηση με τον ενάγοντα για να τον καταβάλουν το ως άνω ποσό στα πλαίσια του μεταξύ τους συμβιβασμού, δεν ελγείται γιατί δεν πρόβησαν οι ίδιοι στην ανωτέρω συναλλαγή, αλλά παρενέβαλαν στην όλη διαδικασία και ένα τρίτο πρόσωπο (υποψήφιο αγοραστή), το οποίο μάλιστα προκατέβαλε το ως άνω ποσό όχι για λογαριασμό των αγοραστών, όπως θα ήταν και το λογικό αλλά για λογαριασμό των εναγομένων ενώ εν συνεχεία του χορηγήθηκε και πληρεξούσιο μεταβίβασης των μετοχών. Και μπορεί μεν στο πρωτότυπο κείμενο του ως άνω συμφωνητικού, το οποίο προσκομίζεται από τους εναγόμενους, να έχει υπογραφεί ο Ι. Α. μόνο για τον εαυτό του και όχι με την ιδιότητα του πληρεξούσιου του ενάγοντος, εν αντιθέσει με το προσκομισθέν από τον ενάγοντα επικυρωμένο αντίγραφο τούτου, στο τέλος του οποίου φέρεται να υπογράψει ο Ι. Α. και ως πληρεξούσιος του τελευταίου (ενάγοντος), πλην όμως η προσθήκη αυτή από μόνη της δεν έχει έννομη συνέπεια, καθόσον από το περιεχόμενο του συμφωνητικού (όμοιο και στα δύο κείμενα) προκύπτει ότι έγινε πράγματι χρήση του ως άνω πληρεξούσιου εγγράφου, αφού στον 2^ο όρο του συμφωνητικού (ανεξάρτητα από την εγκυρότητα ή μη του όρου αυτού ως προς τη μεταβίβαση των μετοχών από τους εναγόμενους στους αγοραστές, στοιχείο το οποίο όμως δεν ερευνάται εν προκειμένω) αναγράφεται ότι οι εναγόμενοι "παραδίδουν μετά την καταβολή προς τον Π. Π. του ποσού των 35.000.000δρχ και την υπογραφή πληρεξούσιου απ' αυτόν για τη μεταβίβαση των μετοχών του, όλες τις μετοχές του Π. Π., των οποίων έχουν την νομή και κατοχή... δηλ. ουσιαστικά παραδίδουν το 100% των μετοχών...". Αποδείχθηκε περαιτέρω ότι εξαιτίας της ως άνω παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς των εναγομένων, συνιστάται ημετέρας στην από κοινού με τον Ι. Α. απόκριση του αληθούς τιμήματος μεταβίβασης εκάστης μετοχής, ο ενάγων εξοφλήθηκε μεταβιβάζοντας αυτές στην τιμή των 2.187,5 ευρώ, λαμβάνοντας έτσι συνολικά το ποσό των 35.000.000 δρχ αντί του ποσού των (16.000x4.222,22)=67.555.520 δρχ που θα ελάμβανε αν δεν είχε λάβει χώρα η ως άνω αδικπρακτική ενέργεια αυτών. Ήτοι ο ενάγων ηττώθηκε κατά το ποσό των (67.555.520-35.000.000)= 32.555.520 δρχ ή 95.540,77 ευρώ, το οποίο καρμώθηκαν οι εναγόμενοι από την περαιτέρω μεταβίβαση των μετοχών σύμφωνα με την πραγματική τους αξία. Εξάλλου, από την ως άνω αδικπραξία ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη η οποία,

λαμβανομένης υπόψη του πλαισίου των εναγομένων, του είδους της βλάβης και της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των διαδίκων μερών, εκτιμάται στο ποσό των 5.000 ευρώ.". Ακολούθως με βάση τις παραδοχές αυτές το πρωτόδικο δικαστήριο δέχθηκε εν μέρει την αγωγή και υπεχρέωσε τους εναγόμενους και ήδη ανααιρεσιόντες να καταβάλουν στον ενάγοντα έκαστος εις ολόκληρον το ποσό των εκατό χιλιάδων πεντακοσίων σαράντα ευρώ και εβδομήντα επτά λεπτά (100.540,77) ευρώ, νομιστότως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι εξοφλήσεως. Από το προεκτεθέν περιεχόμενο της εκκληθείσης απόφασης, που ενσωματώνεται, κατά τα προαναφερθέντα, στην ανααιρεσιβλήσιμη απόφαση του Εφετείου, προκύπτουν οι εξής, κατά την ανααιρετικώς ανελέητη κρίση του πρωτοδικώς δικάσαντος δικαστηρίου, παραδοχές: α) ότι κατά τον μήνα Ιούνιο του έτους 2001, ο ανααιρεσιβλήτος κατά πρόταση του εκ των αναηρεσιόντων Δ. Π. συμφώνησε στην πώληση του συνόλου των 16.000 μετοχών της εταιρείας "... ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΙΔΩΝ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ", ονομαστικής αξίας εκάστης 5.000 δραχμών, που κατείχε, στους Ν. Π., Ι. Α., Σ. Α. και Ε. Κ., στους οποίους και οι αναηρεσιόντες θα πωλούσαν το σύνολο των 37.000 μετοχών που έκαστος επίσης κατείχε και επίσης (συμφώνησε) στο ότι για τις περαιτέρω λεπτομέρειες, επίσης κατά πρόταση του αναηρεσιόντος Δ. Π., θα συνεννοείτο μετά του εκ των ανωτέρω αγοραστών Ι. Α., β) ότι κατά το πρώτο δεκαήμερο του μηνός Ιουνίου 2001 σε συνάντηση του ανααιρεσιβλήτου και του ως άνω εκ των αγοραστών Ι. Α., ο τελευταίος του εξέθεσε ότι κατόπιν διαπραγματεύσεων με τους αναηρεσιόντες και λόγω της αρνητικής οικονομικής πορείας της εταιρείας, αποφασίσθηκε η αγορά όλου του μετοχικού πακέτου της εταιρείας αυτής έναντι τιμήματος 2.187,5 δραχμών για εκάστη μετοχή, αντί του του ποσού των 5.000 δραχμών, που ήταν η ονομαστική της αξία, για το οποίο (τίμημα αυτό) ο ανααιρεσιβλήτος συμφώνησε παρ' ότι το θεωρούσε χαμηλό, πεισθείς στους ισχυρισμούς του ως άνω Ι. Α., ότι τούτο ήταν απόρροια της κακής οικονομικής καταστάσεως της εταιρείας, ενώ συμφώνησε ακόμη να προσέλθει την 15-6-2001 στον Πειραιά για να παρευρίσκεται μετά των αναηρεσιόντων στην υπογραφή του οριστικού συμφωνητικού μεταβιβάσεως των μετοχών, γ) ότι την ανωτέρω ημερομηνία (15-6-2001) ο ανααιρεσιβλήτος μετέβη στον Πειραιά και συνητήρησε μετά του προαναφερομένου Ι. Α., ο οποίος τον ενημέρωσε ότι η πώληση δεν επραγματοποιείτο εκείνη την ημέρα λόγω κωλύματος των αγοραστών, ενώ του πρότεινε την εκ μέρους των αναηρεσιόντων καταβολή του ποσού των 35.000.000 δραχμών με την ταυτόχρονη υπογραφή υπ' αυτού (ανααιρεσιβλήτου) εξοφλητικής αποδείξεως, ενός κειμένου συνταχθέντος από τους αναηρεσιόντες και πληρεξούσιου εγγράφου πωλήσεως των μετοχών του προς τον ίδιον (Ι. Α.), δ) ότι ο ανααιρεσιβλήτος εισέπραξε το καταβληθέν από τους εναγόμενους ποσό των 35.000.000 δραχμών, αφού υπέγραψε αφ' ενός μεν την υπό ημερομηνία 14-6-2001 εξοφλητική απόδειξη με το εξής περιεχόμενο "Σήμερα 14.06.2001 ο υπογεγραμμένος Π. Π., έλαβα το ποσό των 35.000.000 δρχ από τους Δ. Π. και Κ. Π., ποσό που θεωρώ εύλογο και δίκαιο ότι ανταποκρίνεται στην αξία συμμετοχής μου στο μετοχικό κεφάλαιο της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία ... ΑΕ ΕΙΔΩΝ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ...", και αφ' ετέρου το υπ' αριθμ. .../2001 συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο ενώπιον του συμβ/φου Πειραιώς Γ. Π., με το οποίο δήλωνε ότι διορίζει ειδικό πληρεξούσιο και αντιπρόσωπο του τον Ι. Α. προκειμένου να πωλεί, παραχωρεί και μεταβιβάζει τις 16.000 μετοχές του με οποιοδήποτε τίμημα, ε) ότι στις 19.06.2001 μεταξύ των εναγομένων και ήδη αναηρεσιόντων, ως πωλητών και των Ν. Π., Ι. Α., Σ. Α. και Ε. Κ. ως αγοραστών, υπεγράφη το οριστικό ιδιωτικό συμφωνητικό μεταβίβασης όλων των μετοχών της εταιρίας, συμφώνως

προς του δεύτερο όρο του οποίου οι εναγόμενοι μεταβιβάζουν στους ετέρους συμβαλλόμενους όλες τις μετοχές που τους ανήκουν κατά πλήρη κυριότητα και αντιστοιχούν σε ποσοστό 83% επί του συνόλου, ενώ παραδίδουν μετά την καταβολή προς τον ανααιρεσιβλήτο του ποσού των 35.000.000δρχ και την υπογραφή πληρεξούσιου από αυτόν για τη μεταβίβαση των μετοχών του, και όλες τις μετοχές του τελευταίου (ανααιρεσιβλήτου Π. Π.), των οποίων έχουν την νομή και κατοχή και αντιστοιχούν σε ποσοστό 17% επί του συνόλου, ήτοι ότι παραδίδουν αυτοί (ανααιρεσιόντες) στους ανωτέρω αγοραστές το 100% των μετοχών ... αντί συνολικού τιμήματος 380.000.000 δραχμών το οποίο θα καταβληθεί αυθημερόν ολοσχερώς, δηλαδή η τιμή πώλησης εκάστης μετοχής συμπεριλαμβανομένων και αυτών των εναγόντων ανήλθε τελικά στο ποσό των (380.000.000:90.000)= 4.222,22 δρχ ανά μετοχή και όχι σε εκείνο των 2187,5 δρχ με το οποίο ο ενάγων πώλησε τις δικές του μετοχές και στ) ότι κατά τον ανωτέρω τρόπο οι αναηρεσιόντες από κοινού ενεργούντες με τον Ι. Α. με το να παραστήσουν στον ανααιρεσιβλήτο ότι λόγω της δυσμενούς οικονομικής πορείας της εταιρείας η πώληση εκάστης μετοχής δεν μπορούσαν να υπερβεί το ποσό των 2.187,5 δραχμών, παραπλάνησαν τον ανααιρεσιβλήτο ως προς το τίμημα της πώλησεως των μετοχών του αυτών, πείθοντας τον να μεταβιβάσει τις μετοχές ιδιοκτησίας του αντί του ληφθέντος από τους αναηρεσιόντες (και όχι από τους αγοραστές) τιμήματος τούτου των 2.187,5 δραχμών αντί του αληθούς εκείνου των 4.222,22δραχμών, γεγονός που αν γνώριζε ο τελευταίος δεν θα είχε προβεί στην πώλησή τους με το ως άνω μικρότερο τίμημα. Προκύπτει, επομένως, ότι το δικαστήριο δέχθηκε ανελέγτως, ότι οι αναηρεσιόντες από κοινού ενεργώντας με τον εκ των αγοραστών των ως άνω μετοχών Ι. Α. προκειμένου να πείσουν τον ανααιρεσιβλήτο να μεταβιβάσει αιτία πώλησεως κατά κυριότητα τις μετοχές του στην ανωτέρω εταιρεία έναντι τιμήματος μικρότερου εκείνου των 4.222,22 δραχμών, που είχε ήδη συμφωνήσει μεταξύ τους (αγοραστών και αναηρεσιόντων), του παρέστησαν ψευδώς, ότι ένεκα της κακής οικονομικής καταστάσεως της εταιρείας, η κατά τον χρόνο της πωλήσεως τους αξία εκάστης των μετοχών αυτών ήταν εκείνη των 2.187,5 δραχμών, ότι από τις ψευδείς αυτές παραστάσεις ο ανααιρεσιβλήτος παραπλάνηθηκε και συμφώνησε στην μεταβίβαση των μετοχών του αυτών στους ως άνω αγοραστές έναντι του τελευταίου τούτου τιμήματος, ότι το συνολικό ποσό τούτου (τιμήματος) εκ 35.000.000 δραχμών εισέπραξε από τους καταβαλόντες σε αυτόν αναηρεσιόντες, στους οποίους μετά τούτο παρέδωσε την νομή και κατοχή τους, την οποίαν οι τελευταίοι και παρέδωσαν ακολούθως στους αγοραστές, μετά την καταβολή υπό των τελευταίων σε αυτούς (αναηρεσιόντες) του ποσού των 380.000.000 δραχμών, στο οποίο συμποσούται το συνολικό τίμημα της πωλήσεως σε αυτού του συνόλου των 90.000 των μετοχών της εταιρείας, υπολογιζόμενο προς 4.222,22 ευρώ εκάστης, ότι κατά τον τρόπο αυτόν, εξοφλήθηκαν οι εταιρίες και έτσι ηθιωσαν παρανόμως και υπαίτιως τον ανααιρεσιβλήτο κατά το ποσό των 32.555.520 δραχμών ή των 95.540,77 ευρώ, που συνιστά την διαφορά μεταξύ του ποσού των 35.000.000 δραχμών, που εισέπραξε, μεταβιβάζοντας τις μετοχές του έναντι του ποσού των 2.187,5 δραχμών εκάστης, από εκείνο των 67.555.520 δραχμών, που θα εισέπρατε εάν δεν του απέκρυπταν οι αναηρεσιόντες και ο Ι. Α., αλλά γνώριζε, ότι το συμφωνηθέν αληθές τίμημα εκάστης ήταν εκείνο των 4.222,22 δραχμών και μεταβίβαζε αυτές έναντι του ποσού αυτού, το οποίον και εισέπραξαν οι αναηρεσιόντες, αφού έλαβαν από τους αγοραστές ως τίμημα το συνολικό ποσό των 380.000.000 δραχμών, που προκύπτει από τον υπολογισμό ως τιμήματος πωλήσεως του συνόλου των εξ 90.000 μετοχών των διαδίκων, του ως άνω ποσού των

4.222,22 δραχμών εκάστης. Με τις παραδοχές αυτές το δικαστήριο της ουσίας με ορθή ερμηνεία και εφαρμογή των άρθρων 147, 149, 346, 914 και 932 ΑΚ και με σαφείς, πλήρεις και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες το δικαστήριο έκρινε ότι υπό τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ως αποδεχθέντα, οι αναρreseίοντες αδικοπράγησαν και ως εκ τούτου υπέχουν υποχρέωση της αποκατάστασης της περιουσιακής και μη περιουσιακής ζημίας, που υπαίτιως και παρανόμως προκάλεσαν στον αναρρεσβλήτο με την απάτη που μετέβησαν και η οποία (ζημία του αναρρεσβλήτου) οφείλεται στην ανωτέρω περιουσιακή αυτού διάθεση των μετοχών του με μειωμένο τίμημα από πλάνη του ως προς το πράγματι συμφωνηθέν τίμημα της πώλησης των μετοχών του, που ανταποκρινόταν στην πραγματική αξία τους κατά τον χρόνο της μεταβιβάσεως, οφειλόμενη σε δόλο των αναρρεσβιόντων, οι οποίοι, ως εκ τούτων, εννομοποιούνται παθητικώς στην κατ' αυτών άσκηση της αγωγής του αναρρεσβλήτου.

Συνεπώς, είναι αβάσιμα τα αντίθετα, που υποστηρίζονται με το τρίτο μέρος του πρώτου, το πρώτο και τρίτο μέρος του δευτέρου, το τρίτο μέρος του τρίτου και το πρώτο μέρος του τετάρτου λόγους της αιτήσεως αναρreseίως και πρέπει να απορριφθούν κατά το μέρος αυτό, με το οποίο αποδίδονται πλημμελείες στην προβαλλόμενη απόφαση από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Περαιτέρω, με τις παραδοχές του ότι οι αναρreseίοντες μεταβίβασαν στους αγοραστάς αιτία πωλήσεως τόσο την κυριότητα των δικών του έκαστος μετοχών, όσον και την νομική κατοχή των μετοχών του αναρρεσβλήτου, που είχαν αποκτήσει καταβαλόντες οι ίδιοι και όχι οι αγοραστάς, σε αυτόν το ανωτέρω τίμημα των 35.000.000 δραχμών, ορθώς ερμήνευσε και εφήρμοσε τις διατάξεις του άρθρου 513 ΑΚ, και συνεπώς οι τα αντίθετα υποστηρίζονται με το δεύτερο μέρος του πρώτου λόγου και με το δεύτερο μέρος του τετάρτου λόγου αναρreseίως, είναι αβάσιμα και απορριπτέα. Έτι περαιτέρω, οι αιτιάσεις, που προβάλλονται με το πρώτο μέρος του πρώτου λόγου, το δεύτερο μέρος του δευτέρου λόγου και το πρώτο μέρος του τρίτου λόγου αναρreseίως, ότι το δικαστήριο με τις ανωτέρω παραδοχές του παρεβίασε ερμηνευτικό κανόνα των δικαιοπραξιών, αορίστως προβάλλοντας εφόσον δεν αναφέρεται στο αναρρητήριο η διαπίστωση από το δικαστήριο της ουσίας κενού ή ασάφειας, ως προς την δικαιοπρακτική δήλωση βουλήσεως των διαδίκων- πωλητών των μετοχών τους καθ' όσον αφορά την μεταβίβαση από τους διαδίκους των ανωτέρω μετοχών του, το περιεχόμενο που έπρεπε να προσδώσει σ' αυτήν με σωστή ερμηνεία η απόφαση και σε τι συνίσταται το σφάλμα της ως προς την παραβίαση των ερμηνευτικών κανόνων.- Παραμάρρφωση του περιεχομένου εγγράφου, που ιδρύει τον αναρρητικό λόγο από τον αριθμ. 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, υπάρχει όταν το δικαστήριο της ουσίας από εσφαλμένη ανάγνωση αποδεικτικού εγγράφου δέχθηκε ως περιεχόμενo του πράγματι διαφορετικό από το πραγματικό, δηλαδή ότι περιέχει περιστατικά προφανώς διάφορα από εκείνα που πράγματι περιλαμβάνει, όχι δε και όταν από το περιεχόμενο του εγγράφου, το οποίο το δικαστήριο ορθώς ανένγνωσε, συνάγει αποδεικτικό πόρισμα διαφορετικό από εκείνο που ο αναρreseίως θεωρεί ορθό, αφού στην περίπτωση αυτή πρόκειται για παράνομο αναγόμενο στην εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, που εκφεύγει από τον αναρρητικό έλεγχο. Παραμάρρφωση εγγράφου συνιστά πάντως και η παράλειψη του δικαστηρίου να αναγνώσει μέρος του εγγράφου, όταν το μέρος αυτό είναι κρίσιμο για την ουσία της υπόθεσης (ΑΠ 1440/2002), δηλαδή για να θεμελιώνεται ο λόγος αναρreseίως από τον αριθμo 20 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ θα πρέπει το δικαστήριο της ουσίας να έχει στηρίξει το αποδεικτικό το πόρισμα αποκλειστικά

ή κατά κύριο λόγο στο έγγραφο που φέρεται ότι παραβιάστηκε κατά το περιεχόμενό του. Δεν αρκεί έτσι ότι το συνεκτιμώσe απώλως με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξέρει το περιεχόμενό του σε σχέση με το αποδεικτικό πόρισμα στο οποίο κατέληξε και το οποίο, εξ άλλου, θα πρέπει να είναι επιζήμιο για τον αναρreseίοντα αναφορικά με πράγματα που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης (ΟΛΑΠ 1/1999). Ο ίδιος λόγος αναρreseίως για να είναι οριακός θα πρέπει στον αναρρητήριο να προσδιορίζεται (α) το αληθινό περιεχόμενο του εγγράφου που φέρεται ότι παραμάρρφώθηκε, (β) το περιεχόμενό που προσέδωσε σ' αυτό η προβαλλόμενη απόφαση, ώστε από τη σύγκριση να καθίσταται εμφανές ο διαγνωστικό σφάλμα της, (γ) ο ουσιώδης πραγματικός ισχυρισμός για την απόδειξη ή την ανταπόδειξη του οποίου χρησιμοποιήθηκε το έγγραφο και (δ) το επιζήμιο για τον αναρreseίοντα αποδεικτικό πόρισμα, στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο εξ αιτίας της παραμάρρφωσης του εγγράφου (ΑΠ 194/2005). Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την αναρρειβαλλόμενη απόφαση, το δικαστήριο προς συναγωγή του αποδεικτικού του πορίσματος έλαβε υπόψη του μεταξύ των άλλων αποδεικτικών μέσων που διαλαμβάνει στην προβαλλόμενη απόφαση ή του και το περιεχόμενο του ενωμοματωμένου στην ως άνω αγωγή του αναρρεσβλήτου κατά των αναρreseίοντων, από 19-6-2001 "ιδιωτικό συμφωνητικό μεταβιβάσεως μετοχών", που είχε καταρτισθεί μεταξύ των Ν. Π., Σ. Α., Ε. συζ. Γ. Κ. και Ι. Α. και των αναρreseίοντων, το οποίον οι τελευταίοι, όπως προκύπτει από την επισκόπηση των από 3-4-2007 προτάσεων τους επεκαλέσθησαν, στο οποίο εκτίθεται μεταξύ άλλων, όπως από την επισκόπηση και αυτού προκύπτει, ότι οι αναρreseίβλητοι "μεταβιβάζονται στους ετέρους συμβαλλόμενους ή στις μετοχές που τους ανήκουν κατά πλήρη κυριότητα και ανταποχούν σε ποσοστό 83% επί του συνόλου των παραδίδουν, μετά την καταβολή προς τον Π. Π. του ποσού των 35.000.000 δρχ. και την υπογραφή πληρεξουσίου απ' αυτόν για την μεταβίβαση των μετοχών του, όλες τις μετοχές του Π. Π., των οποίων έχουν την νομική και κατοχή, και αντιστοχούν σε ποσοστό 17% επί του συνόλου, δηλ. ουσιαστικά παραδίδουν αυτοί στους ετέρους συμβαλλόμενους το 100% των μετοχών της στην παρ.1 αναφερόμενης εταιρείας αντί του συνολικού τιμήματος των 380.000.000 δρχ. το οποίο θα καταβληθεί αυθημερόν ολοσχερώς.". Συνεκτιμώντας δε και το περιεχόμενο τούτου του ανωτέρω εγγράφου μετά των λοιπών αποδεικτικών μέσων, το δικαστήριο, όπως από το προεκτεθέν περιεχόμενο της προβαλλόμενης αποφάσεως προκύπτει, ήλθε στο προεκτεθέν αποδεικτικό πόρισμα, ήτοι ότι ο αναρreseίβλητος για την μεταβίβαση των μετοχών του έλαβε από τους αναρreseίβλους, εξαπατηθείς από αυτούς και τον Ι. Α., ως τίμημα το ποσό των 35.000.000 δραχμών και όχι εκείνο των 67.555.520 δραχμών, στο οποίο ανήρχετο η έχουσα πραγματικών συμφωνηθεί μεταξύ των αναρreseίοντων και των ως άνω αγοραστών των μετοχών του, ομία μόνον, ότι οι τελευταίοι μεταβίβασαν και παρέδωσαν στους αγοραστάς το σύνολο των μετοχών της εν λόγω εταιρείας, μεταξύ των οποίων και εκείνων (μετοχών) του αναρreseίβλητου, των οποίων είχαν αποκτήσει την νομική κατοχή μετά την καταβολή σε αυτόν του ανωτέρω τιμήματος της υπ' αυτού μεταβιβάσεως, ότι έλαβαν από τους ανωτέρω αγοραστάς το εκ 380.000.000 δραχμών συνολικό τίμημα αυτών, ότι το τελευταίο τούτο κατά το ποσό των 32.555.520 δραχμών το έλαβαν τελέσσαντες την εν λόγω σε βάρος του αναρreseίβλητου οδικοπραξία. Επομένως, με τις παραδοχές αυτές το δικαστήριο δεν δέχθηκε ως περιεχόμενο του ανωτέρω εγγράφου περιστατικά προφανώς διάφορα από εκείνα που πράγματι περιλαμβάνει, το ότι συνήγαγε αποδεικτικό πόρισμα διαφορετικό από εκείνο που οι αναρreseίοντες θεωρούν ορθό, δεν στοιχειοθετεί τον από τον αριθμ. 20 του άρθρου 559

ΚΠολΔ τρίτο λόγο αναρreseίως κατά το δεύτερο μέρος του, με τον οποίον πλήττεται η αναρρειβαλλόμενη απόφαση, ο οποίος ως εκ τούτου είναι αβάσιμος, αφού στην περίπτωση αυτή πρόκειται για παράνομο αναγόμενο στην εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, που εκφεύγει από τον αναρρητικό έλεγχο. Ο λόγος αναρreseίως από τον αριθμ. 8(β) του άρθρου 559 ΚΠολΔ ιδρύεται όταν το δικαστήριο της ουσίας παρά το νόμο δεν έλαβε υπόψη του πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, νοούνται δε ως πράγματα οι αυτοτελείς ισχυρισμοί των διαδίκων που τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκούμενου με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος (ΟΛΑΠ 3/1997), δηλαδή οι ισχυρισμοί που κατά το νόμο διαμάρφωσαν ή ανάλογα ήταν ικανοί να διαμάρφωσαν το διατακτικό της προβαλλόμενης απόφασης (ΟΛΑΠ 2/1989), θα πρέπει δε οι ισχυρισμοί αυτοί να προτάθηκαν παραδεκτώς στο δικαστήριο της ουσίας (ΟΛΑΠ 12/2000,) και μάλιστα από τον ήδη αναρreseίοντα. Για να ιδρύεται ο ανωτέρω λόγος αναρreseίως πρέπει σε κάθε περίπτωση ο κρίσιμος ισχυρισμός, που δεν λήφθηκε υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας, να προτάθηκε εκεί ευθέως ως ισχυρισμός του ίδιου του αναρreseίοντος και δεν αρκεί αντίθετα να συνάγεται έμμεσα από τα προσκομιζόμενα απ' αυτόν με επίκληση εγγράφου. Συγκεκριμένως, δεν ιδρύει τον παραπάνω λόγο αναρreseίως ούτε η παράλειψη του δικαστηρίου της ουσίας να απαντήσει σε ισχυρισμό εκπρόθεσμο, αορίστο και γενικόσ παράδεκτο, μη νόμιμο ή αλυσιτελή (ΟΛΑΠ 2/1989, 14/2004) ή σε απώλως αρνητικό ή διευκρινιστικό ισχυρισμό, δηλαδή σε ισχυρισμό που δεν καταλήγει στην επίκληση έννομης συνέπειας και βέβαια το δικαστήριο δεν υποχρεούται να απαντήσει ούτε στα πραγματικά επιχειρήματα των διαδίκων που αντλούν αυτοί από τα προσκομιζόμενα αποδεικτικά μέσα, έστω και αν διατυπώνονται υπό τη μορφή λόγου έφεσης, ούτε στα νομικά επιχειρήματά τους, που σε αντίθεση με τους αυτοτελείς ισχυρισμούς τους δεν περιέχουν κρίση ως προς την επέλευση ή όχι μιας έννομης συνέπειας, αλλά προβάλλονται με σκοπό να συμβάλλουν στον καθορισμό του αληθινού νοήματος του επικαλούμενου ή αποκρουόμενου στη συγκεκριμένη περίπτωση κανόνα δικαίου. Ο ίδιος λόγος αναρreseίως απορριπτεται, ως αβάσιμος, αν το δικαστήριο έλαβε μεν υπόψη του τον κρίσιμο ισχυρισμό του αναρreseίοντος, όμως τον απέρριψε, ρητώς ή και σιωπηρώς, για οποιονδήποτε τυπική ή ουσιαστική αιτία (ΟΛΑΠ 12/1991). Εξ άλλου κατά την διάταξη του άρθρου 461 του Κ.Πολ.Δ, "αν η πλαστογραφία αποδίδεται σε ορισμένο πρόσωπο, μπορεί να προταθεί σε οποιαδήποτε στάση της δίκης, με κύρια ή παρεμπίπτουσα αγωγή ή με τις προτάσεις ή και προφορικά όταν η υποβολή προτάσεων δεν είναι υποχρεωτική όπως και με τους τρόπους που προβλέπει ο κώδικας ποινικής δικονομίας". Τέλος, κατά την διάταξη του άρθρου 463 του αυτού Κώδικα "οποιοσ προβάλλει ισχυρισμούς για την πλαστότητα εγγράφου είναι ταυτόχρονα υποχρεωμένος να προσκομίσει τα έγγραφα που αποδεικνύουν την πλαστότητα και να αναφέρει ονομαστικά τους μάρτυρες και τα άλλα αποδεικτικά μέσα, αλλιώς οι ισχυρισμοί του είναι απαράδεκτοι". Η τελευταία αυτή διάταξη είναι ενταγμένη στο κεφάλαιο της αποδείξεως της συνιστά, ενόψει της θέσεως της, κανόνα της αποδεικτικής μόνον διαδικασίας, ο εισαγόμενος δε με αυτή περιορισμός τείνει στην ανατροπή της στρεψοδικίας και της παρεκλύσεως της εκκρεμούς δίκης (ΟΛΑΠ 23/1999). Ενόψει τούτων, η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 463 ΚΠολΔ αναφέρεται είτε σε δημόσια είτε σε ιδιωτικά έγγραφα, είτε αυτά προσκομίζονται προς άμεση είτε προς έμμεση απόδειξη, αρκεί ο ισχυρισμός περί πλαστότητας να προβάλλεται κατ' ένσταση ή με παρεμπίπτουσα αγωγή. Ο κατ' ένσταση δε προβαλλόμενος ισχυρισμός, χωρίς την προσκομιδή των αποδεικτικών της

πλαστότητας εγγράφων και την αναφορά του προσώπου στο οποίο αποδίδεται η πλαστογραφία (άρθρο 461), των μάρτυρων και των άλλων αποδεικτικών μέσων, είναι απαράδεκτος. Εξ άλλου, για το παραδεκτό του περί πλαστότητας εγγράφου ισχυρισμού, απαιτείται η κατά το άρθρο 98 Κ.ΠολΔ ειδική πληρεξουσιότητα. Τέτοια ειδική πληρεξουσιότητα δεν απαιτείται όταν το αδίκημα της πλαστογραφίας έχει παραγραφεί. Στην περίπτωση, όμως, αυτήν (παρραγραφεί το αδίκημα), αν η πλαστογραφία αποδίδεται σε ορισμένο πρόσωπο, ο περί αυτής ισχυρισμός δεν μπορεί να προτείνεται σε κάθε στάση της δίκης, αλλά πρέπει να προταθεί, επί ποινή απαράδεκτου, κατά την σύζτηση, κατά την οποία προήχθη το έγγραφο. Και τούτο γιατί εκλείπουν οι ποινικές συνέπειες που ενδιαφέρουν τη δημόσια τάξη και επέβαλαν την εν λόγω ρύθμιση (ΑΠ 979/2010). Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την επισκόπηση των από 3-4-2007 πρωτοδικων προτάσεων τους, οι εναγόμενοι και ήδη αναρreseίβλους, πρότεναν ότι η υπογραφή του Ι. Α., ως πληρεξουσίου του αναρreseίβλητου, στο ενωμοματωμένο στην από 15-5-2006 αγωγή αυτού (αναρreseίβλητο) κατ' αυτών, από 19-6-2001 ιδιωτικό συμφωνητικό μεταβιβάσεως των προαναφερομένων μετοχών, που υπεγράφη μεταξύ των ίδιων (αναρreseίοντων) και των Π. Ν., Σ. Α., Ε. συζ. Γ. Κ. και Ι. Α., είναι πλαστή και τέθηκε εκ των υστέρων με απώτερο σκοπό να στηρίξει ο ενάγων και ήδη αναρreseίβλος την αγωγή του και να ισχυρισθεί ότι δήθεν εξαπατηθηκε ως προς το ποσό της αγοραπωλησίας των μετοχών. Υπ' αυτό και μόνον το περιεχόμενο και χωρίς περαιτέρω να αναγνωσθεί και ήδη αναρreseίοντες να αποδίδουν την τωιαύτη πλαστογραφία σε ορισμένο πρόσωπο, ούτε να επικαλούνται την προσκόμηση αποδεικτικών της πλαστότητας αποδεικτικών μέσων, ο ισχυρισμός αυτός των εναγομένων και ήδη αναρreseίοντων τυγχάνει απαράδεκτος και επομένως δεν υπήρχε υποχρέωση του δικαστηρίου να απαντήσει. Εν πάση περιπτώσει, το δικαστήριο έλαβε υπόψη του τον ισχυρισμό αυτόν και με την αναρρειβαλλόμενη απόφαση του, τον απέρριψε με την αιτιολογία ότι "...η προσθήκη αυτή από μόνη της δεν έχει έννομη συνέπεια,...".

Συνεπώς, ο εκ του αριθ. 8(α) του άρθρου 559 του ΚΠολΔ πρώτος λόγος αναρreseίως κατά το δεύτερο μέρος του, με τον οποίον υποστηρίζονται τα αντίθετα, είναι αβάσιμος. Περαιτέρω, τον προταθέντα με τις ως άνω προτάσεις τους ισχυρισμό των εναγομένων και ήδη αναρreseίοντων, ότι δεν εννομοποιούνται παθητικώς στην κατ' αυτών άσκηση της ως άνω αγωγής του ενάγοντος και ήδη αναρreseίβλητου, το δικαστήριο τον έλαβε υπόψη του και τον απέρριψε, κατά τα εκτεθέντα, με αντίθετη παραδοχή. Επομένως, ο σχετικός εκ του αριθ. 8(α) του άρθρου 559 ΚΠολΔ τέταρτος λόγος αναρreseίως κατά το δεύτερο μέρος του με τον οποίον προσπίπτει στην προβαλλόμενη απόφαση η πλημμελία, ότι το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του τον υπό των αναρreseίοντων προταθέντα ως άνω ισχυρισμό τους περί ελλείψεως της παθητικής νομομοποιήσεώς τους, είναι αβάσιμος.

Τέλος, αφού δε δεν υπάρχει άλλος λόγος αναρreseίως, πρέπει η αίτηση αναρreseίως και η αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση να απορριφθούν, να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου, που καταβλήθη οι αναρreseίοντες, στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495 παρ.4 ΚΠολΔ, όπως η παρ. 4 προσετέθη με το άρθρο 12 παρ.2 του ν. 4055/2012) και να καταδικασθούν οι τελευταίοι (αναρreseίοντες) στα δικαστικά έξοδα του αναρreseίβλητου, λόγω της ήττας τους (άρθρο 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει την από 1-9-2013 αίτηση των Α. Π. του Ν. και Κ. - Κ. Ουγ. Ν. Π., για αναίρεση της 6296/2012 απόφασης του Εφετείου Αθηνών και την από 4-5-2017 αίτηση των αναιρεσιόντων αυτών για επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση.

Απορρίπτει την αίτηση αναφρέσεως και την αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση.- Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.-

Καταδικάζει τους αναιρεσιόντες στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Νοεμβρίου 2017.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 16 Μαρτίου 2018.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

και νυν Πρόεδρος του Αρείου Πάγου